

Centre d'Acollida d'Animals Domestics

De: "Josep Bel Prades"
Para: "Centre d'Acollida d'Animals Domestics"
Enviado: miércoles, 11 de diciembre de 2013 17:26
Asunto: Mos. Dubtes i publicació història al Facebook.

Hola, us escric perquè el Mos menja, juga, dorm... tot sembla normal!
Ahir li vaig rentar les potes i el cos només amb espuma seca. És necessari rentar-lo tot amb aigua i sabó? Dorm dins de casa però no vull que es refredi.
De tot el què fa el Mos és normal, l'únic que quan dorm sembla com si respirés molt ràpid, suposo que és normal!

Per altra banda volia escriure un post al vostre Facebook, però em posa que no podeu acceptar més amistats. Jo us l'escric ara i si voleu el pengeu vosaltres mateixos.

L'escrit és el següent:

La història del Mos: el meu gos del CAAD.

Sempre he tingut clar que no compraria un gos. Cap animal té la culpa si li posen un preu de 700€ i mereix ser feliç i trobar una família, per descomptat. Però jo tenia clar que aquesta no era la meua manera de ser i per això vaig començar a buscar per Internet.
De fet porto mirant gossos per la xarxa des de fa anys, però la meua vivenda i/o la meua rutina diària no reunia mai les condicions per tenir-ne un.

Les coses han canviat i fa aproximadament un mes (i després de mirar la pàgina web del CAAD de dalt a baix) vaig decidir apropar-me a mirar uns gossets. El tracte va ser excel·lent i em van ensenyar tots els gossos que els hi vaig demanar (tots tenen un codi a la web per facilitar el procés).

La veritat és que anava amb una idea i vaig sortir-ne amb un altre. És una sensació dura i estranya voler tots els animals del CAAD i ser conscient que no ets cap Robin Hood dels gossos i només poder-te emportar un.

Duran uns dies m'ho vaig pensar i després de consultar-ho amb la família em vaig decidir. Dies més tard vaig tornar i vaig escollir quin seria l'animal que estimaria i ell a mi.

Ara fa 15 dies me'l vaig poder endur. Després de 36 anys volent un gos i no poder, per mi va ser un moment únic, molt especial. Suposo que m'enteneu tots els que adoreu la vida animal.

Les següents 24 hores van ser molt intenses, plenes d'amor però també de molt patiment. El Mos no menjava. No només això, no parava de vomitar. Després del tercer cop només treia una espècie de líquid blanquinós perquè ja no li quedava res a l'estómac. De beure aigua, poc. Tot i no trobar-se bé rebia les meves carícies de manera molt agraïda, li encantava que li toqués la panxa, es va adormir amb mi al sofà i jo li vaig roncar a l'orella! (i ell va flipar, normal!). La veritat és que tot i la seva situació, ell volia estar per a mi. Recordo que cada vegada que tenia ganes de vomitar anava corrent a un racó a fer-ho. No ho feia a qualsevol lloc. Després tornava i no es queixava. I de fet no es va queixar ni plorar ni un sol moment. Però s'anava apagant i perdia les forces. Després de 24 hores, vaig trucar al CAAD explicant els fets i em van dir que hi anés, que es quedaria ingressat.

L'anada va ser dura però era essencial per ell.

Després d'una exploració inicial, la cara de la cuidadora va canviar i la meua també. A falta de més proves, podia tenir un problema intestinal greu. Mentre li feien l'exploració recordo com si fos ara quan el Mos em va llepar la cara volent dir: "ho has intentat i n'hi que hagi sigut només un dia, ja he conegut el carinyo. Gràcies."

Es va quedar ingressat i la cuidadora em va tornar els diners. Jo ja no sabia com mantenir-me ferm. Són decisions que fan mal (a ella la primera, segur) però va estar molt encertada fent això: Si el gos es recuperava tornaria amb els diners i tan feliç. En canvi si no se'n sortia, jo no havia de passar pel tràngol de fer un viatge per anar al mateix lloc amb l'únic objectiu de recuperar la fiança. Ara tot quedava pendent de l'ecografia que li havien de fer.

Recordo el viatge de tornada al poble amb la meva mare al costat que em va acompanyar aquell dia. Jo tenia un nus a l'estómac i a l'entrar al poble no vaig poder més i em va superar la situació. Li vaig comentar: "mama, el Mos no se'n sortirà". Des d'aquell moment vaig començar a plorar i no vaig parar fins que el cos no va voler. No recordava el què era plorar tant. Aquella nit no vaig dormir, va ser impossible.

L'endemà el gos seguia sense menjar però l'ecografia va donar un raig d'esperança. La possible malaltia greu no la tenia. En veritat tenia una més comuna però de molta intensitat i l'estat del Mos seguia sent crític perquè no s'alimentava.

Dos dies més tard rebo un correu electrònic del CAAD. El Mos estava fet una sardina però ja menjava! Va reaccionar bé a la medicació! Els ulls se'm van posar com dos taronges.

L'endemà es va confirmar la recuperació lenta però constant. I així durant 15 dies que va estar amb ells. El CAAD no va escatimar amb res: ecografia, analítiques per descartar problemes derivats, etc i etc. I durant tot el procés van haver-
posant-me al dia de la situació del Mos :-)

I sí, el Mos és un súper gos, ha superat varies afeccions des del dia que el van abandonar juntament amb la resta dels seus germans. Això és cert i queda molt bé dir-ho. Però això no hagués estat possible sense l'atenció de tots els treballadors del CAAD, que no només fan la seva feina de manera excel·lent sinó que s'estimen els animals. I això es nota.

Gràcies de tot cor, no tinc paraules per tot el què heu fet.
El Mos també us saluda:

